



Abans de Los Sencillos, Miqui havia liderat el grup Aullidos en el Garaje

Col·labores a RAC 1, amb Xavier Bosch.

M'he especialitzat en tendències musicals, literàries, de cinema, de moda, que sempre m'ha fascinat. També m'ha servit per obrir-me un camp a la televisió, i ara per exemple col·laboro al programa de l'Albert Om. Com que viure de la música és molt difícil, hem d'anar fent bullir l'olla com podem.

Sortir a la tele et pot perjudicar la carrera musical?

Ja no, perquè ha arribat un punt que la gent veu un personatge.

I t'interessa ser un personatge?

No és que m'interessi: és que sóc un personatge! Però un personatge públic moderat, que s'ha sabut recloure quan ha calgut. I el que és curiós és que hi ha gent que ha arribat a Miqui Puig a través de la tele, de Los Sencillos, de les sessions de discjòquei...

Parla'ns del Miqui discjòquei.

Una cosa que he fet des dels 16 anys, quan anàvem al Radical de Granollers, ara es paga! Em passo la setmana escrivint tranquil·lament a l'Ametlla i el dijous carrego la maleta i me'n vaig a punxar allà on em criden. Tinc dues residències a Barcelona, al Fellini i al Club New York, una a Badalona i estic a punt d'estrenar-ne una a Mataró. També seré al Primavera Sound i al Sónar.

Com són les teves sessions?

A mi em busquen perquè tinc molta cultura musical i puc posar des de música soul dels 60 fins a cançons de la setmana passada. En les meves sessions mostro el que m'agrada i ho faig servir perquè la pista funcioni.

També has fet publicitat.

La primera publicitat me la va proposar la Isabel Coixet. Era un anunci de Sveltesse, i em va dir: "Et fa res ensenyar el llombrigo?". I estant a les mans d'una professional com ella sabia que seria molt agradable. També vaig fer un anunci per a Kas, que va ser un fracàs però em va permetre canviar l'ordinador. Ara per fer publicitat m'haurien de pagar molt i anunciar un producte que em semblés correcte.

Aquell anunci de Sveltesse t'ha convertit en icona del desacomplexament?

No, perquè tinc molts complexos! Tots en tenim, el que passa és que a partir d'aquí has de fer una normalitat. Jo si sóc gros és per herència, i intento portar-ho tan bé com puc. Però vivim en la tirania de l'estètica i tots tenim aquell dia que et sens superfrustrat perquè algú t'ha rebutjat pel teu físic. O pel teu psíquic!

Què demostra la teva trajectòria artística?

Que sóc molt tossut.



Em descuidava de preguntar-te com és que a *Casualidades* hi fas intervenir familiars i gent de l'Ametlla.

És que em ve de gust! Vam fer el disc a Sant Celoni, a l'estudi del Quim Puigtió, i l'ambient era molt relaxat. Cada cançó ens la vam agafar com un escenari. Que necessitem un trombó? Doncs hi poso el meu germà. Que necessito un cor de barítons? Doncs el meu pare i els seus col·legues de la coral. La resta de músics són gent amb qui tinc ganes de col·laborar. Perquè per mi la música segueix sent una cosa que no em fa patir, sinó que em dona plaer.

Carme Badia i Puig